

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Verna - A Dominica Septuagesimæ, ad Dominicam SS. Trinitatis

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Feria 4. De subtilitate corporis Christi, & animæ nostræ simul cum eo
resurgentis. In infirmitate virtus, in impotentia potentia.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44214

III. PUNCTUM.

Quod vestimenta scidit, quod ronso capite in terram corruit, monstrat nimirum, quia flagelli dolorem sensit: Quod vero additur, adoravit, apertè ostenditur, quia in dolore positus contra flagellantis iudicium non excessit. Non omnino ergo non motus est, ne Deum ipsa insensibilitate contemneret: nec rursum omnino motus est, ne nimis dolendo peccaret.

Tu quidem satis esse velles impassibilis, nihil patiendo, nihil sentiendo: sed erras toto cælo, nam non est impassibilitas, nolle pati, sed potius velle. Nemo magis aut minus est passibilis, quàm qui magis aut minus velit pati. Sic velis pati libenter, ut patiendo non pecces, & impassibilis ac beatus existeres. Sic egregiè Salvianus; Nulli ut opinor beatiores sunt, quàm qui ex scientia sua atque voto agunt. Humiles sunt Religiosi, hoc volunt: pauperes sunt, paupertate delectantur: inhonorati sunt, honorem respuunt. Itaque quicquid acciderit iis qui verè religiosi sunt, beati esse dicendi sunt, quia inter quantumlibet aspera, nulli latiores sunt, quàm qui hoc sunt quod volunt. Nonne id ita iudicas? cur ergo non ita gaudes in alperis?

L. 1. de vero Iud. & Prov. Dei.

Ad Evangelium Feria, de Discipulis congregatis in cenaculo, quibus apparuit Christus, januis clausis, Luc. 24.

Habetur ejus consideratio Feria 2. hebdomadæ 3. post Pascha.

Videri etiam debet Dominica prima quæ in Albis dicitur.

Ac denique Christo ingredienti domum januis clausis, opportuna esse possent, quæ proponuntur proximè sequenti Feria.

Sic ergo est in patientia impassibilitas, quantum quidem impassibilitas animæ potest esse in corpore; nam & eam pati oportet necesse est, quia corpus quod corrumpitur, aggravat animam: sed si patienter patiat, non corrumpetur anima, licet aggravetur, & in corrupta manente anima, sit illa mentis impassibilitas, quæ tam pretiosa est, ut ab Apostolo *Theaurus* nominetur, & quanta in se suisque esset, sic luculentè describit; *habemus thesaurum istum in vasis fictilibus, ut sublimitas sit virtutis Dei, & non ex nobis. In omnibus tribulationem patimur, sed non angustiatur; aperiuntur sed non desituimur: persecutionem patimur, sed non derelinquimur: deijcitur, sed non perimus. Et paulò post: Ut in nullo detrimentum patiamini.*

Hoc est esse incorruptum & impassibile, sic esse illæsum & invulnerabile in mediis hostibus, non ut minimè patiaris, sed libenter: non ut minimè sentias mala pœnæ vel culpæ, sed ut illa patienter feras, & hæc religiosè fugias. Hæc est vera Philosophia, quæ nec insensibilem in malis reddit, neque minis sensibilem. Sic præclare S. Gregorius de constanti Jobo; *Quia, inquit, vera Philosophia regulam tenuit, contra utraque, mira se æquitatis arte servavit, ut nec quasi dolorem non sentiens flagella sperneret: nec rursum, ultra modum, dolorem sentiens, contra iudicium flagellantis insaniret. Cunctis enim rebus perditis, cunctis liberis amissis surrexit, scidit vestimenta sua, & ronso capite corruens in terram, adoravit.*

FERIA QUARTA. DE SUBTILITATE CORPORIS Christi,

Et animæ nostræ simul cum eo resurgentis.

Seminatur corpus animale, surget corpus spiritale, 1. Cor. 15.

VERITAS

VERITAS PRACTICA.

In infirmitate virtus: In impotentia potentia.

Ratio est, quia ubi majus est divinum auxilium, ibi magis verè & propriè virtus est, & potentia ad agendum.

Sed in infirmitate & impotentia, si humiliter agnoscantur, & Deo perfectè subjiciantur, majus est divinum auxilium.

Ergo & in infirmitate virtus, & in impotentia potentia. Quia certè consideratio multum valere debet ad rectum infirmitatis nostræ usum.

I. PUNCTUM.

HAc Subtilitatis dote potissimum cognoscitur corpus resurgens, esse spirituale; nam hoc est maxime proprium spiritibus, quales sunt Angeli & animæ, penetrare omnia, nec ullis obliaculis quancumcunque duris & opacis detineri. Tale igitur erat gloriosum corpus Christi Domini resurgentis; Et hoc primum suæ gloriæ seu gloriæ vitæ resurgens, dedit argumentum, quod è clauso signatoque sepulchro prodiit, sicut postea januis clausis se medium inter suos discipulos statuens; Non per incorporatam naturam, sed per resurrectionis corporeæ qualitatem, impervia usu claustra penetravit, inquit S. Ambrosius.

Adora hoc gloriosum corpus: ama in eo hanc spiritalem qualitatem; admirare quàm modicum & quàm pie illa uratur, non penetrat totius orbis partes, ut poterat: non civitatum mœnia, non Judæorum domos; sed suos duntaxat invisit, & tanquam bonus pastor dispersos colligit. O penetra pectus meum amator cordis mei! quid foris stas? cur tamdiu pulsas? cur clamas, aperi, cum ipse possis obstantia quæque referare?

Sic porro animæ nostræ cum Christo resurgentes, quoddam subtilitatis & fortitudinis heroicæ donum participant, quo difficilia quæque pervincere, & ita quodammodo penetrare sine paratæ, nihil ut sit tam durum & invium, quod non aggrediantur & superent. Unde illud generosissimæ Magdalenæ, Domine si tu sustulisti eum, dicito mihi ubi posuisti eum, & ego eum tollam, sic nonnullis liber contemplantando dilatare: Etiam si fuerit apud He-

rodem, aut apud Pilatum; etiam si fuerit a militibus custoditus; etiam si ego infirmi sim sexus: etiam si sola, & loci longa sit interca-pedo: nil me temerabitur, nil me terribit, nihil me detinebit. Et quod de Davide dicitur; Cum leonibus lusse quasi cum agnis, & in uris similiter sevit, sicut in agnis ovium; Sic proportione quadam de illis qui hoc dono donati sunt: Sunt autem ii omnes, qui verè cum Christo resurrexerunt, & quotquot sibi mortui, Christo soli vivunt. Cum enim ipsi agnoscant quàm sint ex se infirmi & impotentes, hinc fit, ut quò id magis agnoscunt, id verius dicatur quod modò considerandum proponitur: In infirmitate virtus, & in impotentia potentia.

Et ratio certè est evidens & perfacilis. Quis enim dubiter ubi majus est Dei virtus & potentia, ubi majus sentitur divinum auxilium, tum ibi etiam magis verè & propriè dici esse virtutem & potentiam, vel ad agendum, vel ad patiendum? Nam si Deus pro nobis, quis contra nos? DOMINVS meus, auxiliator meus, inquit Propheta, ideo non sum confusus, ideo posui faciem meam ut petram durissimam, & scio quòd non confundar. Iuxta est qui justificat me, quis contradicet mihi? Stemus simul: Quis est adversarius meus? accedat ad me. Ecce Dominus Deus auxiliator meus, quis est qui condemnet me? Denique quidquid se contra opponat, vel mundus universus, vel infernus totus, vel omnes simul junctæ creaturæ, quamdiu nobiscum erit Dominus, semper illud erit verum, quod dilectus ait Discipulus; Major est qui in vobis est, quàm qui in mundo. Nonne hoc credis?

II. PUNCTUM.

Sed in infirmitate & impotentia, si humiliter agnoscantur & perfectè Deo subjiciantur, majus adeest divinum auxilium, major Dei virtus & potentia.

Tres sunt potissimæ rationes, ad quas aliæ referri possent, Prima petitur ab ipsa Dei bonitate & misericordia, quæ quo egentiorum videt hominem, primò quidem illustrat & monet, ut se videat & agnoscat, quàm sit pauper & nudus & miser; tum si talem se agnoscat, aut si saltem de se nihil præsumat & atroget, benignitatis lux fontem aperit, & abyssus misericordiarum invocante misericordiarum abyssum, ubi abundaverat delictum, ibi superabundat gratia. Deinde

L. 10.
Comm. in
Lucam.

Cant. 5.

Ioan. 20.

Deinde verò, quæ secunda est ratio, si miser ille sic præventus à Domino non modo non inde se efferat, sed magis se ac magis humiliet, paupertatis suæ semper memor, & infirmitatis prædicator assiduus, sibi totus diffidat, ut se totum in divinam projiciat bonitatem; tùm mirum quantum hac delectatus confidentia Dominus, sperantium in se corda roborat, confortat animos, & ad omnia vires subministrat. Dominus firmamentum meum, & refugium meum, & liberator meus, Deus meus adjutor meus, & sperabo in eum. Tùm verò Dominus, quoniam in me speravit, liberabo eum, protegam eum, quoniam cognovit nomen meum. Hinc præclare sanctus Augustinus: Fortitudo nostra est infirmitatis in veritate cognitio, & in humilitate confessio. Tertio denique majorem id spectat Dei gloriam, ut quo infirmiore utitur instrumento, & apertius cognoscatur Deus esse, qui facit quidquid est admirabile, & quam sit admirabile quidquid facit. Tu venis ad me cum gladio & hasta & clypeo, dicebat pusillus David Giganti: Ego autem venio ad te, in nomine Domini, & dabit te Dominus in manu mea, ut sciat omnis terra, quia est Deus in Israël, & noverit universa Ecclesia hac, quia nec in gladio nec in hasta salvat Dominus. Sic humilis & generosa Judith; Erit hoc memoriale nominis tui cum manus femine deiecerit eum. Non enim in multitudine est virtus tua Domine, neque in equorum viribus voluntas tua est, nec superbi ab initio placuerunt tibi, sed humilium & mansuetorum semper tibi placuit deprecatio.

Sic ipse Dominus infirmitatem carnis nostræ assumpsit, ut gloriosius in ea de Diabolo triumpharet: unde illa sunt præclara sancti Augustini: Fortitudo Christi te creavit, infirmitas Christi te recreavit: fortitudo Christi fecit, ut, quod non erat, esset: infirmitas Christi fecit, ut, quod erat, non periret: O quantum debemus infirmitati! Quantum est scilicet redemptionis beneficiû. Jam non miror, quam multus sit, & quam facundus Apostolus in hoc divino consilio de prædicando, quo ad majorem sui notitiam, qua stulta sunt mundi elegit Deus, ut confundat sapientes, & infirma mundi, ut confundat fortia, & ignobilia mundi, & contempnibilia, & ea quæ non sunt, ut ea, quæ sunt, destrueret: ut non gloriatur omnis caro in conspectu ejus. Sed, quod miror, est, adhuc superesse carnem, quæ contra ipsum vanè

gloriatur. At maledictus homo qui confidit in homine, & ponit carnem brachium suum, & à Domino recedit cor ejus. Vide locum Prophetæ integrum.

III. PUNCTUM.

Sic est igitur in infirmitate virtus, & in impotentia potentia, ut, quam verum est ibi maximè divinum adesse auxilium, tam sic certum & indubitatum, illic omnem præcipuè reperiri virtutem & potentiam, quæ est unicuique necessaria ad perfectè simul agendum & patiendum suo in gradu & ordine. Quod præclare configuratum in illis Machabæis, de quibus dicitur post imploratam divinam opem, quod convalescerunt animis, non solum homines, sed & bestias ferocissimas, & muros ferreos parati penetrare. Ibant igitur prompti, de caelo habentes adiutorem & miserantem Dominum.

Noane hoc ipsum est, quod Propheta commendabat, Infirmus dicat, quia fortis ego sum: Et quod dicebat Apostolus: Cum infirmor, tunc potens sum. Nempe hoc didicerat à Domino dicente sibi, sufficit tibi gratia mea, nam virtus in infirmitate perficitur. Atque illud re ipsa expertus est, cum ut ipse scribit, in mea prima defensione nemo mihi adsuit, sed ovines me dereliquerunt: Dominus autem mihi assistit, & confortavit me, ut per me prædicatio impleatur. & audiant omnes gentes: & liberatus sum de ore leonis: liberavit me Dominus ab omni opere malo. Videsne quod dicebatur, tanto majus adfuisse Christi auxilium, quanto magis humanum deerat? & quanto magis infirmus erat Apostolus tanto magis firmus fuit?

Hæc est differentia Gratia, quæ data est Angelis, & quæ aunc datur hominibus: Nam, ut ait sanctus Thomas, data est Angelis gratia secundum uniuscujusque naturalem perfectionem: contra verò datur hominibus secundum eorum infirmitatem & indigentiam, quia medicinalis est gratia, quam quisque majorem recipit, qui se magis infirmum novit & confitetur. Miserere mei Domine, quoniam infirmus sum: sana me Domine, quoniam conturbata sunt ossa mea. OPTANDA infirmitas, inquit sanctus Bernardus, quæ Christi virtute compensatur. Quis mihi dabit non solum infirmari, sed & destitui ac deficere penitus à meipso? Domini virtutum virtute stabiliar.

nam virtus in infirmitate perficitur. Quæ non sic intelligenda sunt, quasi ultro velimus esse infirmi, aut quasi ipsa infirmitas & impotentia naturalis sint ex se optanda, Dominus est, qui mortificat & vivificat, qui pauperem facit & dicitur humiliat & sublevat. Nostrium verò est nostra infirmitate non tantum non infirmari nec desperare: sed eò magis confidere quo infirmiores sumus; cum invocatus non desit Dominus qui nos confortet: aut si etiam non adesset sicut vellemus, velitque nos in nostra imbecillitate relinquere, neque tunc etiam dejiciamur, nec fortiores esse ve-

limus quàm velit Deus. Satis enim fortes sumus si nostram infirmitatem libenter portamus: & suam impotentiam generosè ferre; magna potentia. Vide infra Feria 3. hebdom. 4. & Feria 5. Pentecostes: Nec non in 3. parte, Feria 5. & 6. hebdomadæ decimæ.

Ad Evangelium Feria, de septem Discipulis piscantibus, &c. Joan. 21.

Vide Feriam 4. hebdomadæ 3. post Pascha. Tum in 1. parte, Sabbato hebdomadæ 2. post Epiphaniam.

FERIA QUINTA. DE AGILITATE CORPORIS CHRISTI

Domini,

Et anima nostra cum eo resurgentis.

Omnibus mobilibus mobilior est Sapiencia: attingit autem ubique propter suam mundiciam.

Sap. 7.

VERITAS PRACTICA.

In Tarditate Agilitas.

Sensus & ratio est, quia qua hic intelligitur agilitas non est precipitata voluntas, qua in studio curritur, sed matura & consulta diligentia, qua opportunè tenditur & pervenitur ad metam.

Sed illa matura & consulta diligentia non aliter quàm in tarditate peragitur.

Ergo in tarditate agilitas: Et quam sit illa tarditas, diligenter attendendum.

I. P U N C T U M.

S. Aug.
122. Ci-
vit. c. 20.
S. Ber-
nard.

Agilitatis resuscitati & gloriosi corporis dotem non aliter sancti Patres nobis commodius repræsentant quàm dicendo posse illa beata corpora si velint, cogitationum nostrarum sequi velocitatem. Quid velocius cogitatione nostra, quæ in instanti Romam se transfert, ac eodem inde momento Jerosolymam, & quovis alio? Talis erat agilitas gloriosissimi corporis Christi Domini, qua se suis in momento, in ictu oculi sibi videbatur, & ex eorum oculis evane-

scens, mox se spectandum præbebat aliis. Vox dilecti mei: Ecce iste venit saliens in montibus, transiliens colles, similis est dilectus meus caprea hinnuloque cervorum. En dilectus meus loquitur mihi, surge, propera amica mea, columba mea, formosa mea & veni. Quibus sponsæ verbis non modò agilitas corporis Sponsi, dum in teris degeret, sed & ejus Spiritus, cum in cælum remeasset, ad nos velocissimè visitandos exprimitur, simulque nostra declaratur quam ab eo participamus, ut quod jubet quanto citius exequamur. O veni Dilecte mi, aut trahere me ad te, ut possim currere in odorem unguentorum tuorum.

Non est dubium quin animæ cum eo verè resuscitaret hanc participem suo modo dotem sicut & alias, nam ut ait S. Bernardus, velocius currit sermo ejus, & velocem habere desiderat sequentem. Sed quid ea sit velocitas spiritalis, & quomodo per tarditatem explicetur, nunc attentè considerandum.

Sic autem paucis declaratur, si dixeris agilitatem non esse precipitationem & inconsultam pernicitatem animi, qua quis repente fertur quò tendit. Est enim hoc vitium contra quod sapè auditus Sapiens; *Vbi non est scientia anima, non est verum, & qui festinus est.*